

การสื่อสารอุดมการณ์ของ เกย์ ผ่านท่าเต้น ไว้กส์ไต้ล ของศิลปินหญิงระดับโลก “มาดอนน่า”
COMMUNICATION OF GAY IDEOLOGY THROUGH VOUGE DANCE STYLE
OF WORLD-CLASS FEMALE ARTISTS “MADONNA”

สหพร ยี่ตันสี

Sahapon Yeetunsee

คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

110/1-4 ถนนประชาชื่น เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

Faculty of Communication Arts, Dhurakij Pundit University

110/1-4 Prachacheun Rd., Laksri, Bangkok 10210

*Corresponding author Email: 617191020004@dpu.ac.th

(Received: June 19, 2019; Revised: July 7, 2019; Accepted: July 15, 2019)

บทคัดย่อ

บทความชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการต่อสู้เพื่อสร้างจุดยืนของกลุ่มเกย์ โดยการแฝงอุดมการณ์ของกลุ่มเกย์ที่ถูกกดขี่ให้กลายเป็นกลุ่มคนส่วนน้อย (คนชายขอบ) ว่ามีวิธีการต่อสู้เพื่อเรียกร้องจุดยืนจากสังคมผ่านการฝากอุดมการณ์ในท่าเต้นของศิลปินหญิง ภายใต้ขอบเขตของการศึกษาศิลปินหญิงระดับโลก ซึ่งผู้ศึกษาขอเลือกศิลปินหญิงผู้ได้รับความนิยมทั่วโลกที่มากับเพลง Pop dance ซึ่งถือเป็น Popular culture ที่คนให้การยอมรับอย่าง “มาดอนน่า” ศิลปินที่มีชื่อเสียงแพร่หลายไปทั่วทุกมุมโลก และโด่งดังเป็นอย่างมากในช่วงยุค 80s โดยใช้แนวคิดทฤษฎีอุดมการณ์ (Ideology) และแนวคิดเรื่องเกย์ เพื่อเป็นกรอบในการศึกษารวมไปถึงใช้การวิเคราะห์ตัวบท (Textual analysis) ผ่านท่าเต้นของในมิวสิกวิดีโอเพลง Vouge และการแสดงสดเพลง Vouge 3 Version จากในยูทูป และภาพถ่ายในการโปรโมตอัลบั้มเพลงดังกล่าว เพื่อวิพากษ์อุดมการณ์ความเป็นเกย์ที่เกิดขึ้นในท่าเต้น

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มเกย์สามารถสร้างกระแสความนิยมในท่าเต้นของศิลปินหญิงระดับโลกอย่างมาดอนน่าได้ทั่วโลก แม้จะเป็นการแฝงอุดมการณ์ผ่านความต้องการของคนชายขอบอย่างกลุ่มเกย์ ที่พยายามจะนำสไตล์การเต้น Vouge ที่เกิดขึ้นจากพวกเขาผ่านเพศปกตอย่างเพศหญิงเพื่อให้เกิดความสนใจในกลุ่มเพศของตนว่ามีความสามารถ และการ

เปลี่ยนวิธีการสื่อสารมาสื่อสารผ่านเพศหญิงที่เป็นศิลปินระดับโลก กลับกลายเป็นว่าแม้จะเป็นอุดมการณ์ของกลุ่มเกย์ เพียงเปลี่ยนการต่อสู้ผ่านการหยิบยืมเรือนร่างของเพศหญิงในการสื่อสารแต่กลับทำให้อุดมการณ์เกย์ชุดดังกล่าวกลายเป็นที่นิยม ได้รับการยอมรับซึ่งถือว่าเป็นเรื่องดังกล่าวเป็นการต่อสู้ที่สำเร็จของกลุ่มเกย์ และถือว่าเป็นความสำเร็จที่ก่อให้เกิดการทำซ้ำ (Reproduce) ผ่านสื่อกระแสหลัก (Mass Media) อย่างล้นหลามจนกลายเป็นที่นิยมไปทั่วโลก

คำสำคัญ: จุดยืนทางสังคม, อุดมการณ์, เกย์, ศิลปินหญิงระดับโลก, ท่าเต้น

Abstract

This article aims to study the struggle to create the position of a gay group. By disguising the ideals of gay who are pressured into becoming a minority group (Marginal people) that has a way to fight to claim the position from society through the ideology of choreography of female artist. Under the scope of world-class female artist education which the researcher would like to choose the popular female artist around the world who came up with pop dance music, which is a popular culture that people accept, “Madonna”, who has famous all over the world and is very famous during The 80s, by using the concept of ideology and queer theory to be a framework for research with the content analysis through the choreography of the music videos, vogue songs, and live performances of vogue 3 versions from YouTube and photos to promote the album for the gay ideology that occurred in the port dance.

The study found that gay group can create a trend in the choreography of world-class female artists, Madonna. Even though it is an ideological latent through the needs of marginal people like a gay group who trying to bring vogue dance style that arose from them through normal sex, like female, in order to

create interest in their sex group that were capable. Changing communication methods to communicate through women who is a world class artist. Turned out that even though it was the same set of occurrences but changed the fight through borrowing the female body but it made the gay ideology become popular and accepted, which is considered the matter as the successful fight of the gay group and considered a success that has resulted in the repetition of reproduce through the mass media so much that it became popular around the world.

Keywords: Social stand point, Ideology, Gay, Global female artist, Choreography

ที่มาและความสำคัญ

“ผู้ชายเป็นช่างเท้าหน้า ผู้หญิงเป็นช่างเท้าหลัง”

สุภาชิตที่ยกมานั้นอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นสุภาชิตที่ใช้เป็นคำสอนคนมาหลายรุ่น แต่สิ่งที่กล่าวมานั้นจริงหรือ เพราะในทุกยุคทุกสมัยก็มีกลุ่มคนที่ไม่ถูกกล่าวถึงอย่างกลุ่มเกย์ กลุ่มคนชายขอบที่ถูกลืมนำในสุภาชิตเค้จะเป็นช่างเท้าไหน ในอดีตที่ผ่านมาไม่มี การทำ ความเข้าใจสังคมและวัฒนธรรมของเกย์ในสังคมไทย และสิ่งที่คนส่วนใหญ่มักจะมองก็จะมอง ด้วยกรอบความคิดแบบตะวันตกที่อธิบายเกี่ยวกับการเรียกร้องกฎหมาย สิทธิเสรีภาพ และ ความเท่าเทียมทางสังคม ซึ่งทำให้เป้าหมายของการเคลื่อนไหวของเกย์มักจะจบลงด้วยการ แปะป้ายว่าเป็นกลุ่มคนที่วิปริตผิดเพศไม่สมควรเอาเยี่ยงอย่าง เช่นเดียวกับสื่อมวลชนที่ พยายามสื่อสารอุดมการณ์เพศสภาพในอดีตนิยมให้มีเฉพาะเพศชายและเพศหญิงเป็นหลัก ซึ่งถือเป็นการตั้งใจจะไม่สะท้อนสภาพความเป็นจริงของสังคมที่ประกอบด้วยเพศสภาพ และเพศวิถีอื่นที่หลากหลาย ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ๆ และการทำซ้ำ (Reproduce) ที่ส่งผล ให้เกิดความเข้าใจผิดต่อเพศวิถีของกลุ่มเกย์ ที่เป็นคนชายขอบว่าเป็นกลุ่มที่มีความผิดปกติ ทางจิตหรือหัวรุนแรงเจ้าอารมณ์ D 'Emilio (2002) กล่าวว่า “การมองคนกลุ่มดังกล่าวแบบ

ที่ผ่านมาโดยวิธีการมองผ่านการประท้วงหรือเรียกร้องสิทธินั้นไม่ได้ทำให้เกิดความเข้าใจการ แสดงตัวตนทางเพศที่หลากหลายของชายรักชายในวัฒนธรรมของเขา” เพราะความจริงแล้ว การสร้างเอกลักษณ์ทางเพศสภาพ และเพศวิถีของกลุ่มเกย์นั้นมีมาอย่างช้านาน แต่อาจจะไม่สามารถทำได้ผ่านในที่ที่อุดมการณ์ของชายเป็นใหญ่ หรือที่ที่เป็นสังคมส่วนรวม จนทำให้เกย์ กลายเป็นคนส่วนน้อยไม่มีปากเสียง แม้แต่ครอบครัวก็พยายามที่จะปิดกั้นตัวตนของคนใน ครอบครัวที่เป็นเกย์ด้วยวิธีการไม่ยอมรับ และดำเนินว่าเป็นสิ่งผิด สิ่งที่เกิดขึ้นดังกล่าวอาจจะ เป็นเพราะสังคมถูกหล่อหลอมด้วยอุดมการณ์เพศชายเป็นใหญ่มาอย่างช้านาน จนทำให้ “รักร่วมเพศ” กลายเป็นสิ่งต้องห้ามของสังคมโดยเฉพาะสังคมไทยในอดีตเกย์บางคนจึง ตัดสินใจแต่งงานเพื่อไม่ให้ถูกตัดสินว่าเป็น “คนวิปริต” แต่หลังจากทำหน้าที่สามี และพ่อของ ลูกตามความคาดหวังของครอบครัวแล้ว เมื่อถึงบั้นปลายชีวิตบางคนไม่อาจทนรับกับสิ่งที่ไม่ใช่ ตัวตนพวกเขาจึงเลือกเดินตามความต้องการของตนเองด้วยการเปลี่ยนสถานะจาก “สามีของเธอ” เป็น “ภรรยาของเขา” แทน สิ่งที่เกิดขึ้นอาจจะเป็นบทพิสูจน์ความต้องการของคน ที่เกิดมาเพื่อเป็นเกย์นั่นเอง มิเชล ฟุโก นักทฤษฎีสังคมชาวฝรั่งเศสได้ชี้ให้เห็นว่าในช่วง คริสต์ศตวรรษที่ 19 ความจริงเรื่องเพศถูกอธิบายโดยการใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เชิง ชีวิตวิทยาเป็นเกณฑ์ตัดสินโดยอวัยวะเพศถูกกำหนดให้เป็นเครื่องชี้วัด “เพศหญิง” และ “เพศชาย” เพียงแค่สองเพศเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ผู้ที่มิ “รสนิยมทางเพศ” ตรงกันข้ามกับ “เพศสภาพภายนอก” เช่น กายเป็นชายแต่ใจเป็นหญิงจะถูกตีตราว่าเป็นพวก “จิตวิปริตผิดเพศ” นำไปสู่การออกกฎหมาย และบรรทัดฐานในการกีดกันคนกลุ่มนี้ให้กลายเป็น “คนนอกคอก” ของสังคม และตกอยู่ในสถานะ “ความเป็นอื่น” ที่ไม่เข้าพวกกับสังคมส่วนใหญ่ การสร้าง องค์ความรู้เกี่ยวกับเพศโดยใช้อวัยวะเพศเป็นตัวชี้วัดดังกล่าวได้นำไปสู่อคติมากมายในสังคม ตามมา จนถึงยุคปัจจุบันจากการศึกษาจะเห็นได้ว่า “กลุ่มเกย์” ถูกจำกัดพื้นที่ในการแสดง ตัวตนรวมไปถึงพื้นที่ในการสื่อสารความเป็นจริงของตัวตนอย่างมากต่อคนทั่วไปกลุ่มเกย์จึง พยายามแสดงออกตัวตนในแง่มุมของผู้มีความความคิดสร้างสรรค์ ผ่านงานศิลปะ วรรณกรรม การแสดง หรือสิ่งที่คนส่วนใหญ่มองว่าเหมาะกับกลุ่มเกย์ อาทิเช่น ในการแสดงประเภท ลิบซิงค์ หรือถ้าเป็นในสื่อภาพยนตร์หรือละครก็จะถูกถ่ายทอดผ่านการสร้างกรอบจินตนาการ

(Constructivism) ที่ถูกสื่อสารออกมาว่าเป็นตัวตลก และยังคงถูกผลิตอยู่ภายใต้อุดมการณ์รักต่างเพศ และอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ ทั้งยังมองว่าตัวละครรักเพศเดียวกันมีลักษณะที่เบี่ยงเบนผิดปกติ และแตกต่างจากคนทั่วไป แต่งตัวไม่เหมือนคนอื่น ทั้ง ๆ ที่ในชีวิตจริงไม่ใช่แบบนั้น ซึ่งข้อค้นพบในลักษณะดังกล่าวพบได้จากงานของ Oradol Kaewprasert (2005; 2008) เรื่อง “The very first series of Thai queer cinemas : What happening in the 1980s” และ “Gender representation in Thai queer cinemas” นั้นเอง แต่เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปกลุ่มคนที่ถูกมองว่าเบี่ยงเบนผิดปกติ และแตกต่างจากคนทั่วไปกลับถูกได้รับการยกย่องให้มีหน้ามีตาในสังคมผ่านทั้งวิชาการและวิชาชีพ ส่งผลให้เกิดการสื่อสารเอกลักษณ์ของกลุ่มคนเหล่านี้ให้กลายเป็นกลุ่มคนที่สร้างสีสัน สร้างสรรค์ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ของภาพลักษณ์ของกลุ่มคนเหล่านี้ ซึ่งเหตุการณ์สำคัญที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความหมายที่สังคมมีต่อเกย์นั้นตรงกับที่ รักใจ จินตวิโรจน์ (2541) ที่กล่าวว่า การออกมาทำกิจกรรมเพื่อสังคมของกลุ่มเกย์เพื่อสร้างทัศนคติเชิงบวกทำให้เกิดกลุ่มทำงานเพื่อสังคมของกลุ่มเกย์มากมาย เช่น กลุ่มบางกอกเรนโบว์ กลุ่มฟ้าสีรุ้ง เป็นต้น ที่ทำให้สังคมได้เริ่มมองกลุ่มคนเหล่านี้ใหม่ว่าไม่ใช่คนนอกคอกของสังคม หรือการมีกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับประชาชนปี พ.ศ. 2540 ที่ให้ความสำคัญกับเอกลักษณ์ของกลุ่มทางสังคมต่าง ๆ ที่มีความหลากหลาย ฯลฯ ทำให้ในช่วงหลังปี พ.ศ. 2540 ความเข้าใจที่สังคมมีต่อเกย์เปลี่ยนแปลงไปส่งผลต่อตัวตนเกย์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยเฉพาะที่ปรากฏในสื่อมวลชนก็มีการเปลี่ยนแปลงไปด้วยซึ่งถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่น่าสนใจ แต่ถ้ามองให้ลึกกลงไปไม่ใช่เพียงแค่การสื่อสารและทำซ้ำ แต่ในสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ อย่างที่เห็นกันไม่ว่าในข่าวสาร โฆษณา ภาพยนตร์ หรือละคร ที่เป็นตัวสร้างกรอบจินตนาการของกลุ่มเกย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำซ้ำจนกลุ่มคนส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา แต่กลับส่งผลให้เรื่องดังกล่าวกลายเป็นเรื่องธรรมดาจริง ๆ ตามมาจนเลยเถิดไปถึงเป็นสิ่งดีที่เกิดขึ้นในเรือนร่างของเพศหญิง นั่นคือ การแฝงอุดมการณ์ของกลุ่มเกย์ที่ถ่ายทอดลงไปในท่าเต้นของศิลปินหญิงอย่างที่เราเห็นกันตั้งแต่อดีตมาถึงปัจจุบัน ซึ่งถ้ามองให้ลึกกลงไปสิ่งนี้อาจจะเป็นการต่อสู้ผ่านเรือนร่างเพราะในอดีตที่ผ่านมาเหล่าบรรดากลุ่มเกย์พยายามต่อสู้ผ่านเรือนร่าง โดยแสดงผ่านการแต่งกายมาอย่างช้านาน

ดังจะเห็นได้จากงานศิลปะสมัยของ ไมเคิล แองเจโล นักวิชาการด้านเกย์ได้ตั้งข้อสงสัยถึงชีวิตทางเพศของเขาเพราะผลงานจิตรกรรม และประติมากรรมที่เขาสร้างขึ้นมีลักษณะเน้นรูปร่างของเพศชายไม่ว่าจะเป็นรูปปั้น David หรือ ภาพเขียน The Creation of Adam หรือจะเป็นศตวรรษที่ 19 ได้มีการกำเนิดแฟชั่น Dandy (ชนชั้นสูงที่ชอบออกงานสังคม แต่งกายด้วยเครื่องประดับหรูหรา) ซึ่งถือกันว่าเป็นการเริ่มต้นของรูปแบบ "การแต่งหญิง" (Drag queen) โดยที่ภาพลักษณ์ของเกย์ในยุคสมัยนี้จะมีลักษณะอ่อนหวาน และอ่อนช้อย โดยในงานรูปถ่ายเกย์ของศิลปินในสมัยนั้นอย่าง Thomas Eakins หรือ Von Gloeden ที่เน้นความงามแบบกรีกซึ่งสิ่งเหล่านั้นกลายเป็งานศิลปะที่นิยม และ ได้รับการยกย่องในปัจจุบัน ถ้าวิเคราะห์กันจริง ๆ แล้วงานดังกล่าวอาจจะเป็นการนำเสนออุดมการณ์กลุ่มเกย์ หรือกลุ่มรักร่วมเพศ เพื่อเรียกร้องจุดยืนทางสังคมอย่างชัดเจน แน่แน่นอนเมื่อมีการขยายการต่อสู้สู่วิวาทะของตนเองการแฝงอุดมการณ์ทางเพศของกลุ่มจึงตีบคาลานผ่านตัวเองสู่เพศตรงข้าม หรืออีกนัยหนึ่งของการฝากอุดมการณ์ทางเพศผ่านเพศที่ถูกมองว่าปกติอย่างเพศหญิง ซึ่งกรณีนี้ผู้ศึกษามุ่งเน้นที่จะศึกษาการสื่อสารอุดมการณ์ของกลุ่มเกย์ ผ่านท่าเต้น Vouge style ที่เป็นท่าเต้นที่แสดงออกถึงตัวตน อุดมการณ์ของกลุ่มเกย์อย่างเห็นได้ชัดโดยเฉพาะของศิลปินหญิงระดับโลกอย่างมาดอนน่า ซึ่งถือเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงบุคลิกของผู้หญิงในยุค 80 เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตามจากการศึกษาประเด็นเกี่ยวกับการสื่อสารอุดมการณ์ความเป็นเกย์ในสื่อที่เป็นวิวาทะของศิลปินหญิงนี้ถือเป็นการศึกษาการต่อสู้ผ่านวิวาทะที่ยังไม่มีใครศึกษา เพราะส่วนใหญ่ในอดีตการศึกษาเรื่องดังกล่าวมักจะศึกษาผ่านสื่อภาพยนตร์ หรือการแต่งกาย และจะศึกษาเรื่องราวของเกย์ในภาพเหมารวมมากกว่าที่จะศึกษาในฐานะเอกลักษณ์และอุดมการณ์ที่ซ่อนอยู่ เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงทำให้การศึกษาเรื่องราวของเกย์จึงกลายเป็นเพียงส่วนหนึ่งในเรื่องราวของผู้รักเพศเดียวกันทำให้รายละเอียดอันเป็นลักษณะเฉพาะกลุ่มถูกกลืนไป ดังนั้นการศึกษาในครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาเรื่องราวการสื่อสารอุดมการณ์ของกลุ่มเกย์จากท่าเต้น Vouge style ของศิลปินหญิงระดับโลกอย่างมาดอนน่า โดยมีความสนใจพื้นฐานว่าหากในชีวิตประจำวันตัวตนหรือเอกลักษณ์ของเกย์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถ สังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน และการแฝงอุดมการณ์ดังกล่าวสามารถแย้งชิงพื้นที่ และก่อให้เกิดจุดยืนทางสังคม

ของกลุ่มได้อย่างไม่มีการต่อต้านแล้วนั้น ในอนาคตเรื่องดังกล่าวอาจจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจในวงการสื่อสาร และวงการนิเทศศาสตร์อย่างยิ่ง

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาการแฝงการสื่อสารอุดมการณ์กลุ่มเกย์ในท่าเต้น Vouge style ผ่านศิลปินระดับโลกอย่างมาดอนน่า

นิยามศัพท์

การสื่อสาร หมายถึง การแสดงออกเชิงความหมายที่แสดงถึงอัตลักษณ์ทางเพศวิถีของกลุ่ม เกย์ ผ่านท่าเต้น Vouge style

อุดมการณ์เกย์ หมายถึง หลักที่วางไว้เป็นแนวปฏิบัติของกลุ่มเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด ในที่นี้คือแนวปฏิบัติที่แตกต่างของกลุ่มเกย์ผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ ที่พยายามสร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มเพื่อได้รับการยอมรับ

การเต้นไว๊ก (Vouge style) หมายถึง การเต้นรูปแบบหนึ่งของกลุ่ม เกย์ โดยวิเคราะห์จากรูปแบบการเต้น Vouge fem, Drag queen, Extravaganza, Waacking dance และ ศัพท์เฉพาะในการเต้น เช่น Vouge, Realness, Butch

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้การศึกษาโดยวิธีการศึกษาด้วยการวิเคราะห์ตัวบท (Textual analysis) ผ่านท่าเต้นของในมิวสิกวิดีโอเพลง Vouge และ การแสดงสด เพลง Vouge 3 Version จากในยูทูป และภาพถ่ายในการโปรโมตอัลบั้มเพลงดังกล่าวเพื่อวิพากษ์อุดมการณ์ความเป็นเกย์ที่เกิดขึ้นในท่าเต้น

แนวคิดและทฤษฎี

ในการศึกษาเรื่องดังกล่าวถือเป็นการศึกษาที่ว่าด้วยเรื่องของการแฝงอุดมการณ์ในท่าเต้น Vogue style ของศิลปินหญิงระดับโลกอย่างมาดอนน่า เพื่อให้สามารถวิเคราะห์เรื่องดังกล่าวได้ผู้ศึกษาขอใช้ทฤษฎีที่จะศึกษาดังต่อไปนี้

แนวคิด เรื่องเพศวิถี

แนวคิดเรื่อง รักร่วมเพศ (Queer)

แนวคิด เกี่ยวกับการเต้นไว้ก (Voguing/Vogue dance)

แนวคิด เรื่องอุดมการณ์ (Ideology)

แนวคิด เรื่องชีวอำนาจ (Biopower)

นิยามคำว่า เกย์

“เกย์” ในความสับสนึกคิด ความเข้าใจของคนทั่วไปคืออะไร คำตอบดังกล่าวอาจมีคนพยายามอธิบายและหาคำตอบ คำว่า “เกย์” นั้น มักใช้นิยามเพศชายที่มีจิตใจ และพฤติกรรมเป็นหญิง หรือบุคคลที่ถือครองสภาพเพศชายแต่มีจริตหรือความนึกคิด หรือพฤติกรรม รวมถึงทัศนคติที่มีความเป็นหญิงแฝงอยู่ แต่อันที่จริง เกย์นั้นแบ่งเป็นหลายรูปแบบคือ Male homosexual, Female homosexual, Bi-sexual, Transsexual โดยการจำแนกทางการแพทย์แล้ว แบ่งเป็น 4 ประเภท ตามลักษณะทางกายภาพ นิสัย รสนิยม พฤติกรรมคือ กะเทยแท้ (Hermaphrodite) กะเทยผิดเพศ หรือแปลงเพศ (Transsexual) กะเทยลักเพศ (Transvestitism) รักร่วมเพศ (Homosexuality) แต่ปัจจุบันการเวลาเปลี่ยนโลกเปลี่ยน คำเรียกหรือการอธิบายเอกลักษณ์ของเกย์ที่มีการพัฒนา และ เรียกตัวเองตามการใช้ชีวิตของแต่ละคนในกลุ่มเกย์ มีการใช้คำต่าง ๆ อย่างสับสนซึ่งก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าสื่อมวลชนเองก็มีส่วนทำให้เกิดความสับสนในนิยามให้กับเกย์ไทย มีความเข้าใจผิดมากมายเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศอันจะนำไปสู่การรังเกียจแอกเช่นในสมัยหนึ่งที่คนส่วนใหญ่เข้าใจผิดว่ารักร่วมเพศเป็นวิปริตทางเพศ เพียงเพราะการให้ความหมายเพียงประการเดียวสำหรับคนกลุ่มนี้ คือคนที่ได้มาซึ่งความสุขและความพึงพอใจทางเพศด้วยความสุขจากเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นวิถีที่สังคมไม่

ยอมรับ หรือความเข้าใจผิดว่า อีกประการคือคนที่ เป็นเกย์และมีพฤติกรรมรักร่วมเพศต้องมี อารมณ์ฉุนเฉียว ก้าวร้าวปากจัด และชอบแสดงออกถึงตัวตนในที่สาธารณะเพื่อความโดดเด่น สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงการแปะป้ายให้กับคนกลุ่มนี้ แบบซ้ำแล้วซ้ำเล่า กลายเป็นการ Stereotype หรือการเหมารวมก่อให้เกิดอคตินิยม หรือทัศนคติของสังคมทั่วไปที่มีต่อกลุ่มเกย์ ซึ่งความจริง แล้วสังคมอาจจะเพียงแคเห็นมาจากบทบาทของกลุ่มเกย์ที่ถูกสื่อสารผ่านสื่อเท่านั้น แต่จากการศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพแล้ว เรื่องนี้ไม่เป็นความจริงโดยสิ้นเชิงในเชิงวิชาการความเข้าใจ ผิดข้อนี้มักมาจากการศึกษาวิจัยที่มีอคติทั้งสิ้น สังคมไทยนั้น จะเรียกรวมชายรักชายทุกรูปแบบว่าเกย์จากที่แต่เดิมเรียกว่า “กะเทย” แต่จริง ๆ แล้วสิ่งที่ทุกคนเข้าใจนั้นล้วนแต่แยก ออกจากกัน และเป็นเพียงคุณลักษณะที่ใช้เรียกตามรสนิยมการใช้ชีวิตมากกว่า

นิยามของคำว่า เกย์ในสังคมไทย

คำว่า “เกย์” นั้นสำหรับสังคมไทยก็ได้แฝงการดูหมิ่น และผูกกับความเลวร้าย น่ารังเกียจ วิปริต กระทั่งผิดกฎหมาย ซึ่ง Michel Foucault นักปราชญ์ นักวิชาการทาง ประวัติศาสตร์ นักทฤษฎีสังคม นักนิรุกติศาสตร์ และนักวิจารณ์วรรณกรรมชาวฝรั่งเศส กล่าวว่า เกย์นั้นมีความหมายที่ดีแฝงอยู่ในการใช้ชีวิต หากจะพูดถึงเรื่องความรักที่มีให้ แม้ไม่ผูกพันธ์เช่นชายหญิง ความเข้าใจความทุ่มเท และเพศสัมพันธ์ที่น่าเสนาหา แต่ในสถานะที่อีก ฝ่ายมีความรู้สึกในทางบวกร่วมด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นผลในกระบวนการทำให้เป็นปกติ (Normalization) แต่สิ่งเหล่านี้กลับถูกบิดเบือน และถูกสร้างให้เกิดกรอบความคิดว่ากลุ่มเกย์ นั้นเป็นกลุ่มที่วิปริต และเป็นกลุ่มที่ไม่ควรมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มคน เพราะกลุ่มเกย์สามารถจะ ทำให้คนอื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กเกิดการเลียนแบบการยอมรับคนที่รักร่วมเพศเดียวกัน ไม่ได้หมายถึงการสนับสนุนให้มีการรักร่วมเพศมีเพิ่มขึ้น ทั้งที่การยอมรับไม่ใช่การสนับสนุน ส่วนการที่จะป้องกันไม่ให้เป็นรักร่วมเพศต้องเกิดจากการทำความเข้าใจในเรื่องเหล่านี้ อย่างถ่องแท้ แต่ด้วยตลอดมาการถูกรังเกียจเดียดฉันท์ของกลุ่มเกย์ต่างหากที่ทำให้ความ เข้าใจเรื่องนี้อยู่ในวงจำกัด อีกประเด็นที่สำคัญมากเกี่ยวกับเรื่องเกย์นั้นคือสิทธิของบุคคลกับ สิทธิของชุมชนจะขัดแย้งกัน กล่าวคือหากยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งเป็นสิทธิส่วนบุคคล

นั้นเท่ากับเป็นการละเมิดสิทธิของชุมชน ขวัญใจ เอ็มใจ (2541) กล่าวว่า ความรุนแรงต่อเกย์ในสังคมไทย ประเด็นที่ทำให้เกย์เป็นเรื่องราวถกเถียงขึ้นมา ก็คือกลุ่มสื่อมวลชนที่มีการนำเสนอเรื่องราวของกลุ่มเกย์ ซึ่งภาพส่วนใหญ่จะเป็นแบบผลิตซ้ำในสถานะเกย์เป็นตัวเอกก็เป็นแค่ตัวตลก ถ้าเป็นตัวร้ายก็จะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในตอนจบนอกจากภาพ “ตัวตลกผู้มีชัย และนางมารร้ายผู้พ่ายแพ้” ก็มีไม่กี่สื่อที่พยายาม “ตีแผ่” ชีวิตของเกย์ ซึ่งเป็นรูปแบบที่ยังไม่รอบด้านพอ มีข้อสังเกตว่าเมื่อกล่าวถึงชายรักร่วมเพศ การนำเสนอภาพจะถูกบีบตัดเหลือแค่ภาพของตัวตลก หรือผู้ชายกระดุงกระดิงไม่สมชาย มีความไม่พอใจของกลุ่มคนในสังคมจนมีการร้องเรียนกันขึ้นนี่เองคงจะเป็นความเข้าใจผิดที่ถูกสื่อสารผ่านการสร้างกรอบการจินตนาการของสื่อมวลชนจนถูกกระทำผ่านการผลิตซ้ำวนไปวนมาหลายยุคหลายสมัย ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในทั้งเรื่องความหมาย พฤติกรรม อัตลักษณ์ และวิถีชีวิตของกลุ่มเกย์อย่างต่อเนื่องเกิดการแบ่งชนชั้นกลุ่มกลุ่มที่ไม่เป็นธรรมจึงทำให้กลุ่มเกย์หรือคนชายขอบต้องออกมาต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิของตัวเอง

การศึกษาเรื่องเกี่ยวกับเกย์ในอดีต

การศึกษาเกย์ในช่วง พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา พยายามที่จะอธิบายและทำความเข้าใจเกย์ในฐานะเป็นบุคคลธรรมดา มิใช่คนที่ เป็นปัญหาหรือป่วยทางจิต เป็นการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับ “เสียงพูด” และประสบการณ์ชีวิตของบุคคลที่เป็นเกย์ มีการทำความเข้าใจเกี่ยวกับตัวตน หรืออัตลักษณ์ความเป็นเกย์มากขึ้น ผู้ศึกษาได้สำรวจเอกสารบทความวิชาการ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์พบว่า แนวการศึกษาเกย์ในช่วงเวลานี้ จะเป็นการศึกษากระบวนการสร้างเอกลักษณ์ การศึกษาแนวนี้ต้องการจะตอบคำถามว่าบุคคลที่เป็นเกย์มีพัฒนาการในการยอมรับเปิดเผยและแสดงตัวตนทางเพศอย่างไร โดยเน้นการศึกษาจากเรื่องเล่า และการถ่ายทอดประสบการณ์ตั้งแต่วัยเด็กไปจนถึงการยอมรับว่าตนเองเป็นเกย์ และสะท้อนบริบทภายในครอบครัวโรงเรียนและสถานที่ทำงานที่มีผลต่อการปกปิดและเปิดเผยเอกลักษณ์เกย์การศึกษาในกลุ่มนี้ได้แก่ วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่อง การสื่อสารเพื่อการเปิดเผยตนเองของกลุ่มชายรักชาย ของไชโย นิธิอุบัติ (2546) คาราโอเกะคลับ พื้นที่และตัวตนของเกย์อ้วน ของ เอกศาสตร์ สรรพช่าง (2546) เรื่อง ชายรักชาย ของนายแพทย์

สุพร เกิดสว่าง (2546) เรื่อง เกย์: กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์ และ วิถีชีวิตทางเพศ ของ บุรินทร์ นาคสิงห์ (2547) การศึกษาแนวที่สองการศึกษาการลื่นไหลของเอกลักษณ์ การศึกษา ในกลุ่มนี้ได้รับอิทธิพลทางความคิดมาจาก Queer theory ซึ่งได้รับความนิยมในหมู่นักวิชาการสายสตรีนิยมและสายโพสต์โมเดิร์น งานศึกษาในกลุ่มนี้ ได้แก่ วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่องชีวิตติดเบอร์ ตัวตน และเพศวิถีของเกย์ในชวามาของ จตุพร บุญ-หลง (2548) เรื่อง เกย์ลอกคราบ ของ นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ (2549) และ บทความเรื่อง Whiskey is Whiskey: You Can't Make a Cocktail from That! Self-Identified Gay Thai Men in Bangkok ของจิลลาน่า เอ็นทีน (1998) การศึกษาในกลุ่มนี้นอกจากจะสนใจประสบการณ์ระดับบุคคลแล้ว ยังสนใจวิพากษ์ประสบการณ์เหล่านั้นในฐานะเป็นวาทกรรมที่ “บุคคล” เป็นผู้สร้างและเปลี่ยนแปลงในเวลาเดียวกันการศึกษาแนวที่สาม การศึกษามิติสุขภาพทางเพศและการสร้างกลุ่มการศึกษาในกลุ่มนี้มุ่งที่จะอธิบาย 2 ประเด็นสำคัญ คือ การศึกษาพฤติกรรมทางเพศของเกย์ในมิติของสุขภาพ และการศึกษาการรวมตัวและการสร้างกลุ่มของเกย์ การศึกษาในลักษณะนี้จะไม่มีการตั้งคำถามว่า อัตลักษณ์เกย์คืออะไร หรือถูกสร้างมาอย่างไร แต่จะเชื่อว่าความเป็นเกย์มีอยู่ในตัวบุคคลโดยอ้างทฤษฎีหลายทฤษฎีไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีพันธุกรรม จิตวิทยา และการอบรมเลี้ยงดูภายในครอบครัวโดยมิได้มีการถกเถียงว่าทฤษฎีใดมีข้อจำกัดในการอธิบายเอกลักษณ์เกย์อย่างไร ไม่ได้อธิบายเงื่อนไขของบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ทำให้เกิดการสร้างกลุ่มเกย์ มิได้อธิบายวิถีคิดเรื่องเพศที่อยู่ในวัฒนธรรมไทย การศึกษาในแนวนี้จะอธิบายเพียงปฏิบัติการของเกย์เพื่อการบรรลุเป้าหมายบางอย่าง

การศึกษาริบทประวัติศาสตร์ สังคมและวัฒนธรรมการศึกษาในกลุ่มนี้พยายามทำความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตของเกย์ที่สัมพันธ์กับบริบททางประวัติศาสตร์สังคมและวัฒนธรรมเป็นความพยายามที่ชี้ให้เห็นว่าโครงสร้างความคิดเกี่ยวกับเพศในสังคมไทยมีผลต่อการนิยามตัวเองของเกย์ รวมทั้งอำนาจความรู้กระแสหลักที่เกิดจากสังคมรักต่างเพศมีผลทำให้เกย์กลายเป็นคนชายขอบ การศึกษาในกลุ่มนี้ ได้แก่ วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่องวาทกรรมเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542 ของเทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545) งานวิจัย เรื่อง Dear Uncle Go: Male Homosexuality in Thailand ของปีเตอร์ เอ.

แจ๊คสัน (1995) การศึกษาของแจ๊คสัน (1997) เรื่อง The Historical Emergence of Gay Male Identity in Thailand บทความวิชาการในหนังสือเรื่อง Lady Boys, Tom Boys, Rent Boys. Male and Female Homosexualities in Contemporary Thailand ของ ปีเตอร์ เอ. แจ๊คสัน และ เจอรราร์ด ซูลลิแวน (1999) และวิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิตของ นฤพนธ์ คำวิเศษ (2553) เรื่อง ขบวนการเคลื่อนไหวของ เกย์ในสังคมไทย ภาคปฏิบัติการ และกระบวนการทัศน การศึกษาไลฟ์สไตล์และแบบแผนชีวิตการศึกษาในแนวนี้มีความเชื่อมโยงกับแนวทางที่สี่ โดยเฉพาะการพูดถึงบริบททางสังคมวัฒนธรรม แต่จะเน้นสถานการณ์ปัจจุบันและเรื่องเล่าประวัติชีวิตของคนที่เป็นเกย์งานศึกษา ได้แก่ เรื่องอำนาจและการขัดแย้ง: ชายรักชายในสังคมที่มีความสัมพันธ์ต่างเพศเป็นใหญ่ ของ สุธรรม ธรรมรงค์วิทย์ (2548) วิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิต เรื่อง การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ ของ ทศพร มณีศรีขำ (2545) เรื่อง แนวทางในการผลักดัน การสร้างมาตรการป้องกันแก้ไขปัญหาการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมของเกย์ในกรุงเทพมหานคร ของ ร.ต.อ.สิทธิพัฒน์ เฉลิมยศ (2551) เรื่อง แคมป์ร็อกกับเพศวิถีของวัยรุ่นชายรักชายไทย พื้นที่ไซเบอร์ โครงสร้างอำนาจและอำนาจใน ดนทางเพศ ของ รณภูมิ สามัคคีคารมย์ และคณะ (2552) การศึกษาเรื่องเชิงสังวาสของเพศเดียวกัน ผู้ชายชายแรงกับเรื่องเล่าออนไลน์ การค้นหาความสุขทางเพศของชาวสีม่วง ของ สหะโรจน์ กิตติมหาเจริญ (2552) วิทยานิพนธ์ปริญญาโทเรื่อง The Margins Speak: A Multifaceted Examination of Practising 'Men Who Have Sex with Men' Development in Bangkok ของเจมส์ เบอร์ฟอร์ด (2010) และบทความเรื่อง Encounters in the Sauna: Exploring Gay Identity and Power Structures in Gay Places in Bangkok ของนิคอส ดาคาเนย์ (2011) แนวทางการศึกษาทั้งหมดที่กล่าวมานั้น ส่วนที่สามารถนำมาเชื่อมโยง และพัฒนาต่อในบทความวิชาการครั้งนี้ คงจะเป็นการศึกษาแนวที่สอง การศึกษาการสิ้นไหลของเอกลักษณ์ ที่ว่าด้วยการได้รับอิทธิพลทางความคิดมาจาก Queer theory ซึ่งได้รับความนิยมในหมู่นักวิชาการสายสตรีนิยมและสายโพสโตโมเดิร์นที่ส่งผลให้เกิดเอกลักษณ์เกย์ในเรือนร่างของหญิงนั่นเองซึ่งในบทความนี้ผู้วิจัยขอเลือกขอบเขตของการศึกษาเป็น การศึกษาการต่อสู้ของกลุ่มเกย์โดยใช้อุดการณ์ของกลุ่มต่อสู้ผ่านเรือนร่าง

ของของศิลปินหญิงระดับโลกโดยใช้ทำเต็น ในการสื่อสารเอกลักษณ์ของกลุ่มเกย์ ให้กลายเป็นที่ยอมรับของคนทั่วโลก

การสื่อสารอุดมการณ์ของเกย์ผ่านทำเต็นของศิลปินหญิงระดับโลก “มาดอนน่า”

ในบทความชิ้นนี้ ผู้ศึกษามุ่งเน้นที่จะศึกษาอุดมการณ์ของเกย์ที่แฝงมากับทำเต็นของศิลปินหญิงระดับโลก ซึ่งผู้ศึกษาขอเลือกศิลปินหญิงผู้ได้รับความนิยมทั่วโลกที่มากับเพลง Pop dance ซึ่งถือเป็น Popular culture ที่คนให้การยอมรับอย่าง มาดอนน่า มาดอนนา ลูอิส ชิโคเน) เป็นนักร้องสาวแนวเพลงพ็อปชาวอเมริกัน และเป็นศิลปินที่ได้รับความนิยมมาก มีชื่อเสียงแพร่หลายไปทั่วทุกมุมโลกและโด่งดังเป็นอย่างมากในช่วงยุค 80s ด้วยภาพลักษณ์ที่แรง เป็นคนกล้า มุ่งมั่น และชัดเจนอันเป็นเอกลักษณ์ของเธอเสมอมา เธอเปิดตัวด้วยการแสดงออกและเริ่มมีทำเต็นอย่างมีเอกลักษณ์ที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ไปว่าเกินความเป็นหญิงแต่หากวิเคราะห์และมองให้ลึกลงไปเราก็อาจจะเห็นได้เลยว่า ทำเต็นที่ดูกล้าเสนอของมาดอนน่านั้น มีความคล้ายคลึงกับจริตของเกย์ หรือกลุ่มรักร่วมเพศ (Queer) อย่างมาก

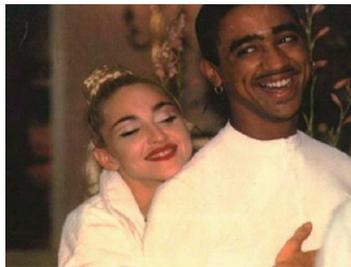

ภาพที่ 1 ทำเต็นในมิวสิกวิดีโอ Everybody ของมาดอนน่า

From “Madonna - Everybody (Official Music Video),” by Madonna, 2009, Retrieved from www.youtube.com/watch?v=NQHCvcbnJjg

จากภาพจะเห็นว่า การแสดงทำเต็นดังกล่าวเป็นการแสดงที่สื่อสารจริตของเกย์หรือกลุ่มรักร่วมเพศ (Queer) ที่มีความเกินวิถีทางเพศของผู้หญิงในชีวิตที่จะไม่แสดงออกอย่าง

โจ่งแจ้งเช่นนี้ แม้จะเป็นผู้หญิงชาวตะวันตกที่มีการเปิดกว้างทางวัฒนธรรมก็ตาม สิ่งที่สื่อสารออกมานั้นส่งผลให้เกิดความนิยม และเกิดการเลียนแบบทำซ้ำ จนทำให้เกิดความคุ้นชินในการพบเห็น ซึ่งนั่นเองเป็นจุดเริ่มต้นของการรับสารที่เป็นการแฝงอุดมการณ์ของกลุ่มเกย์ผ่านท่าเต้นออกมาโดยที่ผู้รับไม่รู้ตัว ซึ่งถือว่าเป็นการทำลายความเป็นใหญ่ของอุดมการณ์เพศชายที่หลงไปนิยมชมชอบให้ผู้หญิงทำในสิ่งที่เกิดจากอุดมการณ์ของเกย์โดยแท้ ต่อมานักออกแบบท่าเต้นเกย์อย่าง Jose Gutierrez Xtravaganza ผู้ที่ได้รับโอกาสในการออกแบบท่าเต้นให้กับมาดอนน่า ในบทเพลงที่เป็นตำนานอย่าง Vogue ที่ถือว่าเป็นเพลงที่สร้างกระแสได้ฮือฮาทั่วโลก ซึ่งถือเป็นความสำเร็จในการแฝงอุดมการณ์เกย์ในท่าเต้นอย่างแนบเนียน

ภาพที่ 2 Jose Gutierrez Xtravaganza

From “File photo of Madonna and José Gutierrez, one of iconic “Vogue” dancers on her Blonde Ambition tour,” by Guzman, S., 2017, Retrieved from www.nbcnews.com/news/latino/strike-pose-documentary-spotlights-dancers-who-taught-madonna-vogue-n743461

เพลง Vogue ถูกแต่งออกมาเพื่อใช้เฉลิมฉลองเทศกาลเต้นรำของกรุงนิวยอร์กโดยมีไอเดียเพลงที่ได้จากพวกผู้ดีและชนชั้นกลางในเมือง แต่เมื่อต้นสังกัดได้ฟังนั้น ต่างลงความเห็นว่าเพลงนี้มีความสามารถที่จะฮิตติดหูได้เลยทีเดียว จึงมีการถ่ายมิวสิกวิดีโอภาพขาวดำสุดคลาสสิกเกิดขึ้น

ภาพที่ 3 รูปภาพแสดงท่าเต้นของมาดอนน่าใน Single Vouge

From “Madonna - Vogue (Official Music Video),” by Madonna, 2009, Retrieved from www.youtube.com/watch?v=GujQSAiODqI

โดยมีบรรดาแดนซ์เซอร์จาก Blonde Ambition Tour มาเข้าร่วมแสดงด้วย ซึ่งถ้าดูในมิวสิกวิดีโอจะพบว่า นักออกแบบท่าเต้นกำลังพยายามปรุงแต่งให้ผู้หญิงอย่างมาดอนน่า กลายเป็นเครื่องมือในการต่อสู้ผ่านเรือนร่างอย่างสมบูรณ์แบบ ตั้งแต่การเลือกเหล่าแดนซ์เซอร์ที่เป็นเกย์ มาร่วมแสดงในมิวสิกวิดีโอ

ภาพที่ 4 ภาพแสดงการเต้นกับเหล่าแดนซ์เซอร์เกย์ในมิวสิกวิดีโอ Vouge

From “Madonna - Vogue (Official Music Video),” by Madonna, 2009, Retrieved from www.youtube.com/watch?v=GujQSAiODqI

อีกทั้งทำต้นจากเพลงนี้ถือว่ามีการพัฒนาทำต้น เดิมทีนั้นเป็นทำต้นของหนุ่มๆ สาว สีม่วงที่เรียกกันว่า Vouge style และเมื่อมาดอนน่านำมาเต้นและทำการแสดงในอเมริกาก็ก่อให้เกิด "Madonna phenomenon" อีกครั้งกับทำต้นเพลงนี้ซึ่งนับเป็นทำต้นที่ทำให้คนจดจำไปทั่วโลกและทุกคนล้วนอยากเต้นเพลงนี้เป็น ไม่เพียงแต่ทำต้นเท่านั้นที่อนแร็ปที่นำเอาชื่อดีไซเนอร์ชาวฝรั่งเศสชื่อดังมาร้อยเรียงกันเพื่อให้เข้ากับชื่อเพลง Vouge ภาษาฝรั่งเศสที่แปลว่าแฟชั่นได้อย่างลงตัว ทำให้ยอดขาย โดยรวมของ Vouge เพลงเดิยวนั้นขายได้ถึง 5.9 ล้านแผ่นทั่วโลก นับว่าเป็น Single ที่ขายดีที่สุดของมาดอนน่าเลยทีเดียว แม้เวลาจะเดินต่อไปแต่เพลง Vouge ก็ยังมีการพัฒนาเพิ่มรูปแบบอีกมากมายแต่ก็ยังคงอุดมการณ์เอาไว้ ไม่ว่าจะเป็น Vouge เวอร์ชัน มาริโอองตัวเน็ต (MTV video music awards 1990) เป็นโชว์ที่ยกมาตรฐานของรายการ MTV เลยก็ว่าได้ เพราะโชว์นี้เป็นโชว์ที่คลาสสิกมาก ๆ ซึ่งเปิดตัวด้วยเหล่าแดนซ์เซอร์ที่แสดงอาการกริยาแบบเกย์ชนชั้นสูงประหนึ่งอยู่ในราชวังมีการสอดแทรกมุขๆ ทะลึ่งๆ ได้อย่างลงตัว อีกทั้งยังมีการใช้พัดในการเต้นในครั้งนี้ด้วยและมีการลวนลามมาดอนน่า ซึ่งทำให้ดูเป็นการขบขันแบบวิธีการของเหล่าเกย์ที่กล้าโชว์ผ่านสื่ออย่างเป็นทางการ

ภาพที่ 5 รูปภาพแสดง การเต้น ในเพลง Vouge เวอร์ชัน มาริโอองตัวเน็ต

From "Madonna's Iconic Career in Photos," by Rolling Stone, 2012, Retrieved from www.pinterest.co.uk/pin/366128644679050076/?lp=true

รูปดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความกล้าแสดงออกเกินหญิง ที่มาจากการออกแบบของผู้ออกแบบทำเดินที่เป็นเกย์ ทั้งวิธีการ มุกขำขัน การจับหน้าอกการล้อเลียนต่าง ๆ ด้วยสีหน้าท่าทางที่มาจาก “การแต่งหญิง” ของกลุ่มเกย์ที่เรียกตัวเองว่า (Drag queen) นั่นเอง ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการออกแบบท่าเดินต่าง ๆ ของ Jose Gutierrez Xtravaganza สำหรับมาดอนน่า นั้นมาจากการพัฒนาความคิดที่มาจากเกย์โดยแท้จริง อีกทั้งยังพัฒนาส่งเสริมให้เกิดการสื่อสารตัวตนที่หลากหลายของกลุ่มเกย์ผ่านมาดอนน่าอย่างชัดเจน และเพื่อให้การศึกษาครั้งนี้เป็นการถอดความแฝงเพื่อการเรียกร้องตัวตนผ่านการสื่อสารผ่านเรือนร่างของศิลปินมาดอนน่าจนกลายเป็นที่ฮือฮา และถูกการเลียนแบบจนกลายเป็นสิ่งติดคนส่วนใหญ่ทำตาม

สรุปได้ว่าจากการศึกษาพบว่าเป้าหมายของทฤษฎีรักร่วมเพศ คือการกะเทาะเปลือกสิ่งที่เป็นบรรทัดฐานทางสังคมทั้งหมด แม้แต่ในสังคมเกย์สมัยใหม่ก็ถูกท้าทายจาก Queer ด้วยเช่นกัน เพราะวัฒนธรรมเกย์ได้ตกอยู่ใต้วิคิดและอุดมการณ์แบบรักร่วมเพศ ซึ่งทำให้เกย์มองเอกลักษณ์ทางเพศของตัวเองเป็นคู่ตรงข้ามกับชายหญิง และเชื่อว่าเป็นสิ่งที่มีแก่นแท้และธรรมชาติสร้างอารมณ์ปรารถนาแบบรักร่วมเพศเดียวกัน วิคิดดังกล่าวนี้ ไม่ได้ทำให้เกย์หลุดออกไปจากบรรทัดฐานทางสังคมที่เป็นผลผลิตจากวิคิดแบบวิทยาศาสตร์ ที่มองเอกลักษณ์ทางเพศเป็น Essence และภายใต้ชุมชนเกย์เองก็มีการสร้างบรรทัดฐานของรักร่วมเพศเดียวกันขึ้นมา (Homosexuality) (Duggan, 2002) จนทำให้เกิดการสร้างอคติต่อกัน และเลือกปฏิบัติ เช่น เกย์ชนชั้นกลางตะวันตกจะดูหมิ่นเกย์ที่เป็นคนผิวดำ เป็นต้น

บทสรุป

การสื่อสารอุดมการณ์ของกลุ่มเกย์เพื่อหาจุดยืน และเรียกร้องสิทธิ์เพื่อความเท่าเทียมของกลุ่มในสังคมนั้น จากการศึกษาทำให้ผู้ศึกษาพบว่าปรากฏการณ์เรื่องดังกล่าวถือเป็น การต่อต้านกับค่านิยม และอุดมการณ์หลักที่ถูกสร้างขึ้นโดยคนส่วนมากผ่านอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ซึ่งตรงกับ Foucault, M. (1972) ที่กล่าวว่า ปฏิเสธอำนาจครอบงำทางภูมิปัญญานั้น ถือเป็น การปฏิเสธการครอบงำทางอุดมการณ์ และอุดมการณ์ของความรักต่างเพศ ซึ่งตรงกับ (Mental disorder people) (Bleys, 1996) กล่าวว่า สิ่งนี้ทำให้คนเหล่านั้นกลายเป็นคน

บาท หรือคนผิดปกติทางจิต ผลที่ตามมาอีกอย่างหนึ่งคือ วัฒนธรรมของการเกลียดคนที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน หรือ Homophobia และเกลียดคนข้ามเพศ หรือ Transphobia ของสังคมนั่นเองที่ทำให้กลุ่มเกย์ หรือกลุ่มคนชายขอบเกิดการต่อสู้ผ่านเรือนร่าง ตั้งแต่การสร้าง ความแตกต่างทางเอกลักษณ์ของกลุ่ม เช่นการแต่งตัว กริยาอาการ การแสดงออกเพื่อให้เกิดความโดดเด่นเป็นที่จดจำ ซึ่งตรงกับ สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2559) กล่าวว่า Queer คือกลุ่มที่อยากจะสะท้อนจุดยืนที่เป็นเอกลักษณ์ที่แตกต่างไปจากจารีตของสังคมแบบดั้งเดิมที่ไม่ยอมรับในคู่รักเพศเดียวกันจึงทำให้กลุ่มคนชายขอบอย่างกลุ่มเกย์ ต้องหาพื้นที่ในการต่อสู้กับการสร้างกรอบจินตนาการของสื่อที่สื่อสารภาพรวมของกลุ่มอย่างบิดเบือนจนทำให้เกิดการเข้าใจผิดอย่างต่อเนื่องส่งผลให้กลุ่มเกย์พยายามสร้างพื้นที่เพื่อสื่อสารเอกลักษณ์ของตนโดยการยืมเรือนร่างของเพศหญิงอย่างศิลปะป๊อประดับโลกอย่างมาดอนน่าเพื่อยืมความนิยมของเรือนร่างในฐานะศิลปะป๊อปที่ได้รับความนิยม เฉกเช่นเดียวกับที่ Foucault, M. (1972) พยายามชี้ให้เห็นว่าอำนาจชีวะเป็นสิ่งที่อยู่ในจิตของคน แล้วคนก็ใช้อำนาจนี้มาควบคุมตนเอง (Pastoral power as a conduct of conduct) เป็นอำนาจที่เชื่อมโยงมาจากการนิยามอำนาจเข้ากับระบอบความจริง กล่าวคือเมื่อเรายอมรับความรู้หนึ่งว่าเป็นความจริง เช่นยอมรับว่า “การกินอาหารคลีน และออกกำลังกายทำให้สุขภาพดี” ก็ทำให้ความรู้นี้มีอำนาจบังคับตัวเอง โดยไม่จำเป็นต้องมีตัวตนของผู้บังคับ หมายความว่าเราเป็นผู้บังคับตัวเองให้ไปไปตามความรู้ที่เรายอมรับว่าเป็นความจริง ซึ่งทำให้เข้าใจได้ว่าการสื่อสารอุดมการณ์ของกลุ่มเกย์นั้นเมื่อสื่อสารผ่านท่าเต้นไว๊วกและยืมเรือนร่างของศิลปินอย่างมาดอนน่ายังทำให้คนส่วนใหญ่ไม่ทันที่จะคิดว่าเบื้องหลังสิ่งดังกล่าวใครเป็นคนสื่อสารกันแน่ แต่กลับรับเอาวิธีการผ่านความนิยมเข้ามาทันที สิ่งนี้เองก่อให้เกิดการแฝงอุดมการณ์เกย์ผ่านท่าเต้นในมิวสิกวิดีโอเพลง Vouge ที่ทำให้ท่าเต้นดังกล่าวกลายเป็นท่าเต้น Vouge dance ที่โด่งดังไปทั่วโลก และได้รับความนิยมการยอมรับและมีการลอกเลียนทำซ้ำ จนส่งผลให้สื่อมวลชนนำเสนออุดมการณ์เกย์ที่แฝงในเรือนร่างของศิลปินโดยไม่รู้ตัวว่าสิ่งที่ทุกคนกำลังนิยมนั้นเป็นการสร้างเพื่อสร้างเอกลักษณ์ของกลุ่มเกย์ผ่านทางท่าเต้น “โดยชื่อก็บงบอกอยู่แล้วว่าพวกเขาได้แรงบันดาลใจจากนิตยสาร Vogue ดังนั้นการเต้นสไตล์นี้จะมีท่าทางที่ออกมาจึงเป็นเหมือนการ

เดินและการโพสเล็ค ๆ เหมือนหลุดออกมาจากนิยายสารแฟชั่นผสมกับการเดินที่ช่วยปลดปล่อยอินเนอร์ซูเปอร์สตาร์ของพวกเขา ที่สามารถเป็นอะไรก็ได้ที่เขาอยากจะเป็น แม้ว่านอกคตินั้นพวกเขาจะเป็นเพียงกลุ่มคนชายขอบที่สังคมไม่ยอมรับ” (ไอดี มณฑิเยร์, 2561) ผ่านความนิยมของมาดอนน่าหรือเรอเน่รังของเธอที่เป็นเพศหญิงนั่นเอง ซึ่งการเดินสไตล์ดังกล่าวถือเป็นการประกาศอุดมการณ์ที่ว่าเกย์ “ฉันอยากให้มีผู้คนที่หลากหลายอยู่ในพื้นที่เดียวกัน โดยไม่ถูกตัดสินกันและกัน ซึ่งแสดงออกถึงกลุ่มเกย์ที่อยากได้ Free space พื้นที่ที่กลุ่มเกย์สามารถเป็นอะไรก็ได้ที่คุณอยากจะเป็นพื้นที่ที่ไม่มีกำแพง” พิทยา แพเพื่อง (2561) จึงทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจได้ว่าการเดินสไตล์ Vogue จึงถือเป็นการสื่อสารอุดมการณ์ที่ต้องการต่อสู้เพื่อสิทธิที่เท่าเทียมของกลุ่มเกย์ และจะช่วยให้คนในกลุ่มเกย์ได้เล่าเรื่องของตัวเอง และให้คนหมู่มากเข้าใจถึงเพศสภาพ (Gender) ได้มากขึ้น ซึ่งตรงกับที่ สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2556) การแสดงออกของกลุ่มรักร่วมเพศ หรือกลุ่มเกย์ จะต้องทำด้วยความสบายใจ และตามความปรารถนาที่ตนเลือกเดิน โดยจะต้องสามารถสื่อให้คนเห็นเพศสภาพ แม้สิ่งเหล่านั้นจะเกินกว่าปกติที่สายตาคนมองก็ตาม เพราะในปัจจุบันการสื่อสารของกลุ่มเกย์มีการเปิดเผยมากขึ้น และไม่ได้ก่อให้เกิดความรุนแรงใด ๆ ในสังคมเท่ากับที่สื่อมวลชนพยายามจะสื่อสารในสื่อต่าง ๆ ดังนั้นกระแสความนิยมในท่าเดินของศิลปินหญิงระดับโลกอย่างมาดอนน่าแม้จะเป็นสิ่งใหม่ และมีความแตกต่างจากประเพณี และเพศวิถีในความเป็นหญิง แม้จะเป็นการแฝงอุดมการณ์ผ่านความต้องการของคนชายขอบอย่างกลุ่มเกย์ที่พยายามจะนำสไตล์การเดินที่เกิดขึ้นจากพวกเขา จากการเดินเพื่อเลียนแบบความเล็คทुरुของวงการแฟชั่นเพียงเพื่อเป็นการสร้างเอกลักษณ์ทางเพศการปลดปล่อยความเก็บบกที่มี และการคัดเลือกผู้ที่มีเอกลักษณ์เหมือนเข้ากลุ่มกลายเป็นการเผยแพร่อุดมการณ์ของเพศผ่านเพศปกติอย่างเพศหญิง เพื่อให้เกิดความสนใจในกลุ่มเพศของตนว่ามีความสามารถ แม้ว่าในสมัยนั้นจะถูกดูถูกเหยียดหยามกดขี่ และมองเอกลักษณ์ของกลุ่มแบบบิตเบียน แต่การเปลี่ยนวิธีการสื่อสารมาสื่อสารผ่านเพศหญิงที่เป็นศิลปินระดับโลก กลับกลายเป็นความนิยมที่เกิดการยอมรับทั้งนี้ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง และความเข้าใจของผู้รับสารที่รับสารชุดเดิมแต่เพียงแค่อสื่อสารผ่านสื่อใหม่ (เรอเน่รังหญิง) ก็คือความเข้าใจของผู้รับสารที่มีอยู่แต่

เดิมในที่นี้หมายถึงความนิยมที่มีอยู่แต่เดิมในตัวศิลปินอย่างมาดอนน่าที่ส่งผลให้คนยอมรับจะทำตาม ส่งผลให้สื่อเล็งเห็น และคล้อยตามจนก่อให้เกิดการหยิบจับสารดังกล่าวมาสื่อสารให้คนทั่วไปรับรู้อย่างต่อเนื่องนั่นเอง แม้ว่าจะเป็นเหตุการณ์ชุดเดียวกัน แต่เปลี่ยนการต่อสู้ผ่านการหยิบยืมเรือนร่างเพศหญิงกลับทำให้อุดการณ์ชุดดังกล่าวกลายเป็นที่นิยม และได้รับการยอมรับซึ่งถือว่าเรื่องดังกล่าวเป็นการต่อสู้ที่สำเร็จของกลุ่มเกย์ และถือว่าเป็นความสำเร็จที่ก่อให้เกิดการทำซ้ำ (Reproduce) ผ่านสื่ออย่างล้นหลามจนกลายเป็นที่นิยมไปทั่วโลก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำงานวิจัย

เนื่องจากการศึกษาเรื่องดังกล่าวเป็นการศึกษาที่ว่าด้วยเรื่อง การสื่อสารอุดมการณ์ของกลุ่มชนชายขอบที่เป็นกลุ่มเกย์ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องการการยอมรับ ดังนั้นการศึกษาในอนาคตสามารถศึกษาได้ทั้งแง่มุมของผู้รับสื่อสาร ดังนี้

1. การศึกษาวิจัยเชิงปริมาณกลุ่มคนทั่วไปว่า เข้าใจ และรับรู้สารที่สื่อสารมาผ่านท่าเต้นได้หรือไม่
2. ศึกษาความนิยมในปัจจุบันของกลุ่มเกย์ ที่มีความคิดเห็นต่อท่าเต้น Vouge style ของมาดอนน่าว่าเป็นอย่างไร ผ่านการทำวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีการสนทนากลุ่มหรือสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มโคโรกราฟ (Choreograph) นักออกแบบท่าเต้นในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ขวัญใจ เอมใจ. (2541). *ความเข้าใจผิดบางประการ เรื่องรักร่วมเพศ*. สืบค้นจาก www.xq28.net.
- นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. (2542). พลังของแนวคิดชาติ-ชาตินิยมกับการเมืองไทยในสมัยแรกเริ่มของรัฐประชาชนชาติ. *รัฐศาสตร์สาร*, 21(3), 1-104.

ปुरुินทร์ นาคสิงห์. (2547). *เกย์: กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์และวิถีชีวิตทางเพศ*.
กรุงเทพฯ: คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

รักใจ จินตวิโรจน์. (2541). *การนำเสนอภาพชายรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน*.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สายชล สัตยานุรักษ์. (2558). *การสร้าง “ความเป็นไทย” กระแสหลักและ “ความจริง” ที่ “ความเป็นไทย”*. สืบค้นจาก www.geocities.com/somsakjeam/saichol1.doc
สิทธิพัฒน์ เฉลิมยศ. (2551). *แนวทางในการผลักดันการสร้างมาตรการป้องกันแก้ไขปัญหา การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของเกย์ในกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, สาขาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม

สุกมล วิภาวิพลกุล.(2560). *กระเทยคืออะไร*. สืบค้นจาก www.clinicrak.com

สุธรรม ชำรงวิทย์. (2548). *อำนาจและการขัดขืน : ชายรักชายในสังคมที่ความล้มพันธ์ต่างเพศเป็นใหญ่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะรัฐศาสตร์, สาขาการปกครอง.

สุรพงษ์ โสชนะเสถียร. (2559). *ทฤษฎีการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ระเบียบทอง.

เอกศาสตร์ สรรพช่าง. (2546). *คาราโอเกะคลับ พื้นที่และตัวตนของเกย์อ้วน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, คณะโบราณคดี, สาขาวิชามานุษยวิทยา.

ไอ้ต มณฑิธร. (2561). *ในวันที่ฉันลอง ‘โวกั’ การเดินสุดเฝซที่ฉีกกฎเพศสภาพ*. สืบค้นจาก <https://themomentum.co/voguing-lgbt/>

ภาษาอังกฤษ

D’Emilio, J. (2002). *The World Turned: Essays on Gay History, Politics, and Culture*. Durham: Duke University Press.

- Foucault, M. (1972). *The Archaeology of Knowledge and the Discourse on Language* (Translated by Sheridan, A.) New York: Pantheon Books.
- Foucault, M. (1988). *Politic philosophy culture: interview and other writing 1977 – 1984*. New York: Routledge.
- Guzman, S. (2017). *File photo of Madonna and José Gutierrez, one of iconic "Vogue" dancers on her Blonde Ambition tour*. Retrieved from www.nbcnews.com/news/latino/strike-pose-documentary-spotlights-dancers-who-taught-madonna-vogue-n743461
- Madonna. (2009). *Madonna - Everybody (Official Music Video)*. Retrieved from www.youtube.com/watch?v=NQHCVcbnJjg
- Madonna. (2009). *Madonna - Vogue (Official Music Video)*. Retrieved from www.youtube.com/watch?v=GuJQSAiODqI
- Rolling Stone. (2012). *Madonna's Iconic Career in Photos*. Retrieved from www.pinterest.co.uk/pin/366128644679050076/?lp=true
- Wallenstein, I. (1990). *Culture as the ideological battle ground of the modern world-system*. Retrieved from <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/026327690007002003>